

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206944
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122206944.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobkyne: I. T., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX, XXX XX P., právne zastúpená JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpený HAVRILLA & Co. s.r.o., so sídlom Nám. M. Benku 2, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 36 364 606, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, vydanie BO, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/115/2022-514 zo dňa 30.06.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalobkyňi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):

I. „Súd určuje, že úver zo Zmluvy o Z. L. úvere č. XXXX XXXX XX S. zo dňa 16.2.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi 2.105,10 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.105,10 Eur od 10.8.2022 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 7 ods. 1 a ods. 2, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), § 100 ods. 1, § 107 ods.1 a ods.2, § 451 ods. 1 a ods. 2, § 456, § 517 ods. 1 a ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka („Nariadenie vlády SR“).

3. Vo svojom odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 04.08.2022 domáhala určenia, že úver zo Zmluvy o Z. L. úvere zo dňa 16.02.2015 je bezúročný a bezpoplatkov, a taktiež si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 105,10 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnila tým, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanou absentujú jej povinné náležitosti, a to údaj v podobe trvania zmluvy uvedený v ust. § 9 ods. 2 písm. f) a údaj o predpokladoch použitých pre výpočet RPMN uvedený v ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Absencia týchto údajov spôsobila v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalej uviedla, že žalovanému zaplatila celkovo sumu vo výške 9 305,0 eur, pričom poskytnutý úver bol vo výške 7 200 eur. Žalovaný sa mal na úkor žalobkyne obohatiť o sumu 2 105,10 eur. Žalobkyňa sa

zároveň podanou žalobou domáhala aj vyslovenia neprijateľnosti troch zmluvných podmienok, o ktorých súd prvej inštancie rozhodol právoplatným rozsudkom č. k. 11Csp/115/2022-242 zo dňa 14.12.2022.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 16.02.2015 bola uzavretá písomná Zmluva o Z. L. úvere pod č. XXXX XXXX XX S. medzi veriteľom OTP bankou Slovenska a.s. a žalobkyňou ako dlžníkom. Spoločnosť OTP banka Slovensko a.s. zanikla dňom 01.10.2021 v dôsledku jej zlúčenia a jej právnym nástupcom sa stal žalovaný Podľa prehlásenia Združenia na ochranu občana HOOS zo dňa 25.03.2022 žalobkyňa absolvovala u nich konzultáciu dňa 04.10.2021, kde bola zo strany Združenia informovaná, že je pravdepodobné, že sa jedná o zmluvu bezúročnú a bezpoplatkov a preto pravdepodobne došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane veriteľa o sumu 2 105,10 eur.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11Csp/115/2022-242 zo dňa 14.12.2022 výrokmi I. žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol, keďže dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou nechýbajú povinné náležitosti, na ktorých absenciu poukázala žalobkyňa v podanej žalobe. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol výrokmi II. až IV. o neprijateľnosti zmluvných podmienok a výrokmi V. a VI o náhrade trov konania.

6. Proti vyššie spomínanému rozsudku podali odvolanie obe strany konania. Žalobkyňa voči výroku I., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaná voči výrokmi II. až IV., ktorým súd žalobe o určenie neprijateľných zmluvných podmienok vyhovel. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2CoCsp/7/2023-398 zo dňa 26.04.2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o neprijateľných zmluvných podmienkach a zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby a v tej časti vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia Krajský súd v Prešove ako odvolací súd poukázal a to, že súd prvej inštancie opomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnotiť preverovanie bonity žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany poskytovateľa úveru. S poukazom na ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ vyhodnotil námietku žalobkyne týkajúcej sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu ku skúmaniu bonity spotrebiteľa ako dôvodnú. V závere rozhodnutia odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude v novom rozhodnutí opätovne posúdiť, či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti, pričom keď dospeje k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru opätovne posúdi nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia posúdi, a tiež aj plynutie dvojročnej subjektívnej lehoty. Podľa názoru odvolacieho súdu autoritatívne vyjadreného v závere rozhodnutia, žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela dňa 04.10.2021.

7. Súd prvej inštancie viazaný názorom odvolacieho súdu autoritatívne vyjadreného v rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoCsp/7/2023-398 zo dňa 26.04.2023 opätovne posúdil nárok žalobkyne v časti týkajúcej sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydania bezdôvodného obohatenia. Viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pristúpil ku skúmaniu, či v predmetnom prípade došlo k splneniu povinnosti vymedzenej v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ týkajúcej sa skúmania bonity poskytovateľom úveru.

V tejto súvislosti súd prvej inštancie vyzval žalovanú, aby preukázala splnenie povinnosti upravenej v ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ ohľadom zisťovania bonity žalobkyne pred uzavretím predmetnej zmluvy. Súd následne podľa pokynu odvolacieho súdu skúmal, či žalovaný postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru žalobkyňi. S poukazom na ust. § 11 ods. 2 tretej vety ZoSÚ konštatoval, že zákonodarca v predmetnom ustanovení jasne uložil veriteľovi povinnosť zistiť sociálnoekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda žalobkyne, čo znamenalo povinnosť zistiť nielen jej príjem, ale aj výdavky a rodinný stav a takto zistené informácie následne aj preveriť v príslušnej databáze alebo registri. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13, a rovnako aj na závery nálezu Ústavného súdu ČR III. ÚS 4129/18 zo dňa 26.02.2019 a takisto aj na rozsudky Najvyššieho súdu ČR 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2019 a pod. Uviedol, že tak ako to vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora, vnútroštátne súdy majú povinnosť ex offio skúmať porušenie niektorých ustanovení spotrebiteľského práva Únie. V nadväznosti na vyššie spomenuté, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný na výzvu súdu aby preukázal splnenie povinnosti uvedenej v ods. 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ ani neuviedol, že by zistil konkrétny príjem žalobkyne ako spotrebiteľky. Žalovaná vyjadrení k predmetnej výzve pripojila len výpis z registra SRBI, z ktorého vyplývalo, že v čase poskytnutia úveru mala žalobkyňa záväzky z iného úveru a kreditných kariet až vo výške 902 eur mesačne. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že bez zistenia výšky príjmu žalobkyne

pred uzavretím predmetnej zmluvy nebolo možné posúdiť, či žalovaná dôvodne poskytla žalobkyni úver alebo nie. Zároveň uviedol, že bolo povinnosťou žalovanej ako veriteľa preukázať, že overoval príjem žalobkyne ako spotrebiteľa. V predmetnom prípade dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná si svoju dôkaznú povinnosť nespĺnila, a teda nepreukázala, že by konala s odbornou starostlivosťou, keď žalobkyni poskytla úver, pričom nezistila jej príjem a rodinný stav, resp. tento príjem neoverila a preto s poukazom na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ nastala zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalobkyňa tak mala vrátiť len istinu poskytnutého úveru vo výške 7 000 eur. Žalobkyňa zaplatila 9 305,10 eur, pričom túto skutočnosť nerozporovala ani žalovaná a teda s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP šlo o nesporné skutkové tvrdenia.

8. Nakoľko žalobkyňa preplatila istinu úveru o 2 105,10 eur, predstavovala táto suma výšku bezdôvodného obohatenia, o ktorú sa na jej úkor žalovaná plnením z čiastočne neplatného právneho úkonu bezdôvodne obohatila. Keďže v priebehu prvoinštančného konania bola vznesená námietka premlčania jednak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby, súd sa musel s touto námietkou vysporiadať.

Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že v danom prípade bolo potrebné ustáliť začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky upravujúce danú problematiku. Uviedol, že podstatnou skutkovou okolnosťou podmieňujúcou začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je vedomosť spotrebiteľa o tom, že sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkov. Pri skúmaní tohto momentu je podľa názoru súdu potrebné uvedomiť si, že sa jedná o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia. Takýmto okamihom, ako to uviedol súd prvej inštancie poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, je okamih, keď sa spotrebiteľ o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru dozvedel pri porade so svojim právnym zástupcom resp. pri konzultácii so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby ustálil súd prvej inštancie v danom prípade na deň 04.10.2021, kedy bola žalobkyňa informovaná Združením HOOS o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd ďalej poukázal na to, že táto premlčacia doba v čase rozhodovania súdu ešte neuplynula, a preto nerozumel argumentácii žalovaného o jej plynutí dva roky späť od 04.10.2021.

Vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej lehoty súd prvej inštancie uviedol, že sporným nebol začiatok jej plynutia ale dĺžka, teda, či sa má v danom prípade aplikovať lehota trojročná alebo desaťročná. Súd prvej inštancie s poukazom na rozsudok Súdného dvora vo veci sp. zn. C-485/2019 zo 02.04.2021 a na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že je v rozpore s požiadavkami Smernice Rady 93/13/EHS a 2008/48/ES, aby v predmetnom prípade nebola aplikovaná trojročná premlčacia doba od vzniku bezdôvodného obohatenia. Súd v danom prípade musel aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, a teda vychádzal zo záveru o úmyselnom obohatení žalovaného. Zároveň okrem iného poukázal aj na závery európskeho súdu kedy ml za to, že je potrebné dospieť k záveru o tom, že procesné podmienky, ktoré od spotrebiteľa vyžadujú, aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré sú priznané smernicami, a taktiež sú v rozpore so zásadou efektivity. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.06.2022. Vzhľadom na to, že v danom prípade bola úverová zmluva uzavretá v roku 2015, pričom desaťročná premlčacia lehota uplynie až v roku 2025. Súd prvej inštancie teda vzhľadom na aplikáciu desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty a vzhľadom na závery Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že žaloba bola podaná včas. Zároveň poukázal na to, že na tieto závery o nepremičaní žalobkyňou uplatneného nároku poukázal už na prvom pojednávaní v rámci postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP. Na základe vyššie uvedených záverov súd prvej inštancie žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj o vydanie bezdôvodného obohatenia vrátane úrokov z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

9. Proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnom výklade aplikácii ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. V tejto súvislosti poukázal najmä na to, že pri posudzovaní splnenia povinnosti vymedzenej v zákonom ustanovení ZoSÚ sa berie do úvahy najmä doba na ktorú bol úver poskytnutý, výška úveru a

príjem spotrebiteľa, prípadne účel na ktorý bol úver poskytnutý. Žalovaný pri posúdení bonity žalobkyne v danom prípade vychádzal predovšetkým z predošlého úverového vzťahu, keďže žalobkyňa v čase uzavretia Zmluvy o úvere bola jeho klientkou. V tejto súvislosti uviedol, že žalobkyňa predchádzajúci hypotekárny úver splácala bez delikvencie, pričom poukázal na to, že na posúdenie bonity žalobkyne mal k dispozícii údaje z predošlého vzťahu, a rovnako aj z overenia zo SRBI a histórie účtu žalobkyne. Ďalej žalovaný poukázal na znenie ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, pričom mal za to, že predmetné ustanovenie jasne vymenúvalo skutočnosti, ktoré mali byť veriteľom pri poskytovaní úveru preverované. Mal za to, že všetky skutočnosti boli v Zmluve o úvere uvedené. Príjem žalobkyne bol zrejmý už z informácií poskytnutých pri predchádzajúcom úvere, ktorý ako uviedol bol pravidelne splácaný. Namietal, že nie je zrejmé k akému porušeniu povinnosti pri preverovaní bonity došlo, keďže všetky skutočnosti v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia boli žalobkyni známe. Ďalej poukázal na znenie Zmluvy o úvere, pričom uviedol, že plnenie podmienok vymedzených zmluvou, a taktiež aj bonita žalobkyne boli zo strany banky monitorované. V tejto súvislosti uviedol, že v danom prípade došlo k prevereniu bonity na mieste pracovníkmi právneho predchodcu žalovaného. Žalovaný s poukazom na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ uviedol, že sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti mohol byť postihnutý úver v prípade hrubého porušenia povinnosti v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Mal za to, že povinnosti vymedzené ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ si splnil, pričom prihladenie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver preukázal a nemožno tak v tomto prípade hovoriť o tom, že došlo z jeho strany k hrubému porušeniu tejto povinnosti. Navyše, preukázanie skúmania bonity jeho právnym predchodcom viac ako 8 rokov spätne od podpisu Zmluvy bolo pre žalovaného z objektívnych dôvodov neuskutočniteľné. Vzhľadom na uvedené tak dospel k záveru, že súd prvej inštancie zjavne nesprávne aplikoval ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, čo viedlo k nesprávnemu záveru o nesplnení si povinnosti zo strany žalovaného. Následkom takéhoto konania žalovaného mohlo byť maximálne neplatné zosplatnenie podľa ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil a aplikoval ust. § 101 ods. 1 v spojení s ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie považoval vznesenú námietku premlčania za nedôvodnú. Odôvodnenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k plynutiu subjektívnej lehoty a výklad a aplikáciu ust. § 101 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 107 Občianskeho zákonníka za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalovaného nezaoberal pravdivosťou Prehlásenia. Žalovaný považoval výklad súdu vo vzťahu k uplynutiu objektívnej premlčacej lehoty s poukazom na ust. § 101 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 107 Občianskeho zákonníka za nesprávny. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu, že začiatok jej plynutia sa má počítať od každej splátky, ktorou bola preplatená istina úveru. Poukázal na to, že v priebehu konania vyjadril, že začiatok plynutia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti zaplateného úroku je vždy každý konkrétny deň v kalendárnom mesiaci zvlášť, za ktorý bola splátka s úrokom zaplatená. Počiatok plynutia objektívnej lehoty je potrebné posudzovať vo vzťahu k jednotlivým splátkam osobitne. Zároveň poukázal na to, že súd prvej inštancie ustálil, že v danom prípade sa má s poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2010 zo 02.04.2021 aplikovať desaťročná premlčacia doba. V nadväznosti na uvedené rozhodnutie žalovaný namietal, že vznik bezdôvodného obohatenia nebol žalobkyni priznaný v súvislosti s neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale v súvislosti s údajnou absenciou zákonných podmienok podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. O možnosti aplikácie desaťročnej objektívnej doby možno hovoriť podľa názoru žalovaného len v prípade ak povinnosť vydania bezdôvodného obohatenia bola odvodená od neprijateľných zmluvných podmienok. Taktiež namietal použitie Smernice Rady 93/13/EHS a smernice 2008/48/ES. V tejto súvislosti uviedol, že smernica nemôže mať nikdy horizontálny účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektami. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ mal za to, že táto judikatúra ustálila voči ktorým inštitúciám je možné uplatniť priamy účinok smerníc. Tu žalovaný odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Marshall 152/84 a rovnako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo/30/2012 a uviedol, že vnútroštátne súdy síce majú vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice, avšak aj táto povinnosť eurokonformného výkladu vnútroštátneho má isté obmedzenia. Zákaz eurokonformného výkladu contra legem má zabrániť tomu, aby bol vnútroštátny súd nútený vykladať vnútroštátne právo v rozpore s jeho výslovným znením, teda v rozpore s ust. § 170 Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nikde neuviedol, že by malo dôjsť k úmyselnému porušeniu povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Premlčacia doba sa mala posudzovať v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia malo premlčať za tri roky. Keďže žalobkyňa podala žalobu 04.08.2022 za nepremlčaný možno považovať iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade objektívnej premlčacej lehoty tri roky spätne od podania žaloby na súd, t.j. maximálne za obdobie od 04.08.2019 do 04.08.2022, v tomto prípade do 31.07.2022. Nakoľko žalobkyňa začala splácať poskytnutý úver už

od 16.03.2015, všetky úroky a poplatky obdobia od 16.03.2015 do 04.08.2019 bolo potrebné v zmysle ust. § 107 Občianskeho zákonníka považovať za premlčané. Zároveň žalovaný s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP namietal, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o bezdôvodnom obohatení žalovanej v rozsahu 2 105,10 eur.

10. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že zotrváva na svojej argumentácii vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti a rovnako aj bezdôvodnému obohateniu uvedenú v prvoinštančnom konaní. Ďalej poukázala na opakovanie argumentácie žalovanej a rovnako aj námietok, s ktorými sa súd prvej inštancie vypořiadal. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti uviedla, že z predloženého listinného dôkazu vyplývalo, že jej faktor skóre je maximálna delikvencia, pričom uviedla, že v čase poskytnutia úveru mala viacero už existujúcich úverov. Zároveň poukázal na to, že žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti o jej príjme, rodinnej situácii, či výdavkoch. Z uvedeného tak vyplývalo, že takéto informácie od žalobkyne ani nežiadal. Ak by tak urobil, zistil by, že žalobkyňa je vydatá a ma 4 nezaopatrené deti. Vzhľadom na uvedené mala az to, že žalovaný nemal nijako zistené aké sú jej celkové mesačné výdavky, a taktiež nemal ani vedomosť o jej príjme, či rodinných pomeroch. Mala za to, že žalovaný v kontraktáčnom procese žiadnym spôsobom neskúmal bonitu, čím hrubo porušil svoju povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou. Ďalej poukázala na ust. § 7 ods. 20 ZoSÚ, pričom s poukazom na výpočet životného minima mala za to, že jej životné minimum predstavovalo 697,96 eur mesačne, bez zarátania splátok iných úverov. Argumentáciu žalovanej o skúmaní bonity bolo potrebné považovať za nedôdnu. Ďalej poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/5/2023-148 zo dňa 29.06.2023 a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Taktiež si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalovaný v replike uviedol poukázal a výpis z úverového registra, pričom uviedol, že tento výpis je potrebné brať ako celok. Taktiež uviedol, že potrebné je poukázať na všetky faktory obsiahnuté v uvedenom dokumente a najmä na údaj sumy nesplatených splátok po splatnosti, kde sa pri uvedených úveroch nachádza 0. Žalovaný poukázal na to, že v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ v spojení s ust. § 7 ods. 1 bolo možné dospieť k záveru o bezúročnosti a bezpopatkovosti iba v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. V danom prípade bolo potrebné podľa názoru žalovaného postupovať v zmysle prvej vety ust. § 11 ods. 2 a teda o nemožnosti požadovať jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru. Ďalej žalovaný odázal na podané odvolanie a navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie s tým, ež o náhrade trov odvolacieho konania bude rozhodnuté postupom podľa ust. § 396 ods. 3 CSP.

12. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú

normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

17. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádza aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

19. Ako je zrejmé z obsahu spisu, medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, t.j. OTP Banka Slovensko, a.s., bola uzatvorená dňa 16.02.2015 Zmluva o Z. L. N., predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového klasického spotrebiteľského úveru vo výške 7 200 eur. Žalobkyňa sa poskytnutý úver zaviazala splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 152,63 eur. Prvá splátka bola splatná dňa 16.03.2015 a posledná splátka dňa 16.02.2020. Celková čiastka bola uvedená v zmluve vo výške 9 157,80 eur a výška úrokovej sadzby úveru bola vo výške 9,90 % p.a. Ďalej, ako to vyplýva z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 25.03.2022, žalobkyňa bola o pravdepodobnom vzniku bezdôvodného obohatenia informovaná dňa 04.10.2021.

20. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalovaný nesplnil povinnosť mu uloženú v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, čo malo za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ.

21. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ, keď mal za preukázané, že žalovaný, ako to uviedol v písomnom vyjadrení (č.l 424) zo dňa 26.05.2023 pri preverovaní bonity žalobkyne vychádzal z predošlého úverového vzťahu, nakoľko táto bola v čase poskytnutia predmetného úveru jeho klientkou. Ďalej uviedol, že všetky údaje potrebné pre vyhodnotenie bonity žalobkyne mal k dispozícii z predchádzajúceho vzťahu, pričom ako dôkaz predložil výsledok z dopytu do úverového registra SRBI, ktorý priložil ako prílohu k vyjadreniu.

22. Podľa ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ (účinného v čase uzavretia Zmluvy), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

23. Podľa ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ (účinného v čase uzavretia Zmluvy), ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

24. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa, nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú, napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z. z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch. (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

25. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí správne uviedol, že žalovaný pri posúdení bonity žalobkyne vychádzal z informácií dostupných dopytom do registra SRBI. Žalovaný žiadnym spôsobom neuviedol, že by skúmal konkrétny príjem žalobkyne a taktiež aj jej rodinný stav. Na základe získaných informácií nemohol žalovaný mať vytvorený obraz o platobnej schopnosti žalobkyne, nakoľko nemal preukázaný príjem žalobkyne hodnovernými dokladmi. Aj napriek uvedenému žalovaný poskytol žalobkyni úver. Postup žalovaného je potrebné hodnotiť ako formálny, pričom tento nezodpovedal požiadavke odbornej starostlivosti. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozsudok sp. zn. 2CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, kde v obdobnej veci bolo vyložené, čo treba rozumieť pod pojmom odborná starostlivosť, pričom poukazuje na to, že „z dikcie : „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.).“

26. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, a to z dôvodu nepreukázania splnenia povinnosti žalovaným v ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

27. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru spôsobila, že žalovanému vznikla voči žalobkyni povinnosť vrátiť to čomu bolo zaplatené (vrátené) nad rámec istiny čerpaného úveru 7 200 eur, keďže na strane žalovaného došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia prijatím plnenia bez právneho dôvodu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa zaplatila žalovanému viac, ako to čo po práve plniť mala. Preto správne súd prvej inštancie uzavrel, že požiadavka žalobkyne na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 2 105.10 eur je opodstatnená.

28. Ďalej žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie súdu vo vzťahu k plynutiu premlčacej lehoty, a teda nesprávny výklad ust. § 101 ods. 1 v nadväznosti na ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Namietal najmä nesprávnosť výklad súdu prvej inštancie vo vzťahu k stanoveniu okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, a taktiež vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej lehoty. Namietal aplikáciu záverov obsiahnutých v judikatúre v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, a taktiež aj aplikáciu objektívnej desaťročnej premlčacej lehoty v danom prípade.

29. Čo sa týka premlčania, odvolací súd podotýka, že pod premlčaním je potrebné rozumieť kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Na rozdiel od preklúzie, premlčaním právo samo o sebe nezaniká, len sa oslabuje v tej svojej zložke, ktorá predstavuje nárok.

30. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh ich plynutia a aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. „Touto vedomosťou ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovaného vyššiu čiastku. Významné nie je, či oprávnený subjekt má právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej plnil je neplatná. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr.“ (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/10/2022 zo dňa 30.01.2023)

31. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie poukazuje na to, že problematiku vzťahujúcu sa na posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a ustálenie okamihu, kedy k plynutiu tejto subjektívnej premlčacej doby prišlo, bolo predmetom riešenia viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu. Pre správnosť záveru súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že „dovolací súd akcentuje špecifickosť situácie, vzniknutú a vyvolanú osobitosťou právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného k 29.06.2012 (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na ktorú je potrebné pamätať v tomto súdnom konaní. Aj v tejto špecifickej situácii je ale pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné skúmať okamih, kedy oprávnený subjekt (t. j. spotrebiteľ) nadobudol skutočnú skutkovú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.“ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021)

32. Vzhľadom na vyššie spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, odvolací súd dodáva, že za skutkovú okolnosť, ktorá je podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.

33. „Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom.“ (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/29/2021 zo dňa 29.8.2021)

34. Vychádzajúc z vyššie spomínaného rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že záver súdu o tom, že subjektívna premlčacia lehota začala v predmetnom prípade plynúť od 04.10.2021, kedy bola žalobkyňa po konzultácii so Združením HOOS informovaná o bezúčrnosti a bezpoplatkovosti úveru, je v plnom súlade so závermi prezentovanými dovolacím súdom v spomínanom uznesení. Nakoľko v čase podania

žaloby ešte nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa podala žalobu včas.

35. Čo sa týka námietok žalovaného ohľadne plynutia objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení, odvolací súd dodáva, že aplikácia trojročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd má za to, že závery prezentované v rozhodnutí súdu prvej inštancie vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote sú správne. Zároveň za správne je potrebné považovať aj odkaz na judikatúru Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2019 z 02.04.2021 vo veci LH proti ProfiCredit Slovakia s.r.o., kde súdny dvor konštatoval, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2019)

36. Odvolací súd poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.06.2022 „Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí dňa 22.06.2022 prijalo na uverejnenie rozhodnutie č. 13 podľa ktorého „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021). Dovolací súd dodáva, že analogická aplikácia spočíva v tom, že v týchto prípadoch sa neskúma zavinenie vo forme úmyslu.“

37. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

38. So zreteľom na všetky tieto dôvody hodnotí odvolací súd preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, v dôsledku čoho bol potvrdený postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP, pričom správneho výroku vo veci samej zodpovedá aj výrok o trovách konania.

39. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Keďže žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobkyňi v plnom rozsahu.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).